

DE WITTE SLAG.

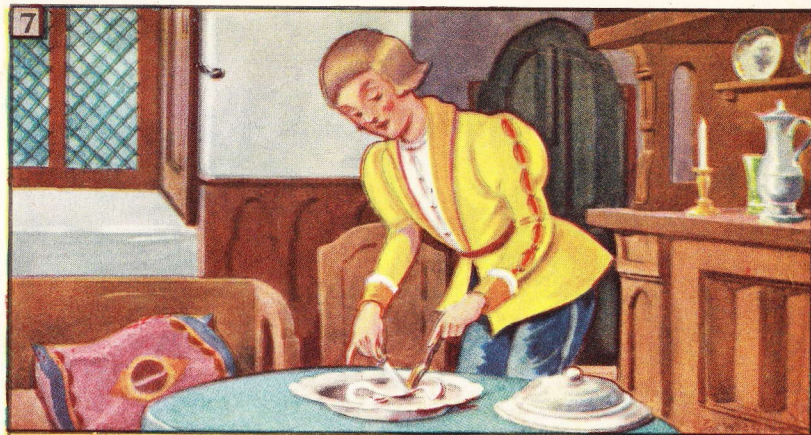
HEEL lang geleden leefde er een koning, die zoo wijs was dat zijn roem verbreid was door het gansche land. Er was niets dat hij niet wist, en het leek wel of de geheimste dingen hem door de lucht werden toegefluisterd. Maar hij had een vreemde gewoonte. Iedere middag, als de maaltijd was afgelopen en alle gasten waren heengegaan, bleef de koning aan tafel zitten en moest de jonge man, die als kamerdienaar was aangesteld, hem nog één schotel brengen. Die schotel was zorgvuldig met een deksel toegedekt; de kamerdienaar wist niet wat er in lag, ja niemand wist het, want de koning nam het deksel niet eerder van de schotel, en at niet eerder van hetgeen er in lag, voordat hij geheel alleen in de kamer was.

Al lange tijd was dit zoo gebeurd, tot eens op een dag de jonge kamerdienaar, die de schotel weg moest dragen, zoo vreeselijk nieuwsgierig werd, dat hij daaraan geen weerstand kon bieden en de schotel stilletjes naar zijn kamer bracht. Hij deed de deur goed op slot, en lichtte het deksel op. En wat zag hij? Er lag een witte slang in de schotel.

Als de koning daarvan elke dag kon eten, zou dat zeker wel heerlijk zijn, dacht de kamerdienaar. Nu kon hij de lust niet weerstaan om er ook eens van te proeven. Hij sneed een stukje van de slang af en stak het in zijn mond. Nauwelijks had hij het met zijn tong aangeraakt, of hij hoorde door het venster een vreemd geluid van allerlei fijne stemmetjes. Hij wilde daar meer van weten en luisterde met alle aandacht. Toen merkte hij dat het de stemmetjes van de musschen waren, die met elkaar babbelden en elkaar alles vertelden wat zij in veld én bosch gezien hadden. Het eten van dat stukje slangevleesch had hem de gave geschonken om de taal der dieren te verstaan.

Nu gebeurde het dat juist op diezelfde dag de koningin haar mooiste ring verloor. Wie kon die

weggenomen hebben? De verdenking viel op de vertrouwde kamerdienaar, die overal toegang had. Wie anders had die ring kunnen stelen? De koning liet hem bij zich komen en las hem duchtig de les. Hij zei, dat als de dienaar niet nog diezelfde dag de dader wist aan te wijzen, dan had hij het zelf gedaan en dan zou hij terechtgesteld worden. Of de jonge man al bij hoog en laag bezwoer dat hij onschuldig was, het hielp hem niets: vóórdat de dag ten einde was moest hij zeggen wie de dief was, of anders zou hij de straf ondergaan.

Hij sneed een stukje van de slang af

Geheel verslagen en ontdaan liep hij naar buiten om te bedenken hoe hij zich uit dit gevaar kon redden. Buiten stroomde een beekje, en aan de kant zaten eenden vredig te rusten; ze poetsten met hun snavel hun veeren glad en hielden met elkaar een vertrouwelijk praatje.

De kamerdienaar bleef staan, want hij kon verstaan wat zij zeiden. Ze vertelden elkaar waar zij die morgen rondgelopen hadden en hoe lekker zij gegeten hadden. Maar een van de eenden zei verdrietig: „Ik heb last van mijn maag. Ik was vanmorgen zoo smakelijk aan het eten onder het venster van de koningin; daar lag een ringetje en dat heb ik in de haast mee opgehaapt en doorgeslikt;

dat ligt nu nog zwaar in mijn maag.”

Nauwelijks had de eend dat gezegd, of de kamerdienaar pakte hem bij zijn nek, bracht hem naar de kok en zei: „Deze eend moet je slachten, dit is een vet dier.”

„Ja,” antwoordde de kok; „die eend heeft zijn best gedaan om zich goed vet te mesten; dat zal een heerlijk maaltje geven.” Hij liet geen tijd voorbijgaan, en zoodra de eend geslacht en schoongemaakt was, vond hij de ring in de maag zitten. Nu kon de kamerdienaar met hulp van de kok zijn onschuld aan de koning bewijzen. De koning had al spijt gehad dat hij zoo boos tegen zijn trouwe dienaar was uitgevallen en wilde dit weer goed maken; hij zei dat de dienaar een gunst mocht verzoeken, dan zou die ingewilligd worden, en hij beloofde hem de meest eervolle betrekking aan het hof.

De jongeman was dankbaar voor die gunstbewijzen, maar hij wilde liever wat van de wereld zien dan altijd aan het hof te blijven, en daarom verzocht hij de koning hem een flink paard te geven en wat reisgeld. Dit werd hem gaarne gegund en zoo trok hij de wijde wereld in.

Eens op een dag kwam hij langs een vijver; daar zag hij drie visschen die tusschen het riet op het droge geraakt waren en naar water snakten. Er zijn er die zeggen: „zoo stom als een visch,” maar toch verstond hij hun klaagtonen, dat ze zoo ellendig versmachten moesten. De jongeman had een medelijdend hart en kon dit niet aanzien; hij steeg van zijn paard af en legde de drie visschen weer in 't water. Ze spartelden en sprongen van blijdschap, en voordat ze in de diepte verdwenen, staken ze hun koppen boven het water uit, en riepen hem toe: „We zullen niet vergeten dat je ons gered hebt en zullen het je vergelden.”

Hij steeg weer op zijn paard en reed verder. Na een poos gereden te hebben, leek het hem in eens of hij op de grond een stemmetje uit het zand hoorde komen. Hij hield zijn paard in en luisterde goed. Toen hoorde hij dat een mierenkoning klaagde: „Ik wou maar dat de menschen met hun lompe

dieren van ons af bleven. Daar zal dat domme paard met zijn zware hoeven mijn onderdanen onbarmhartig doodtrappen.”

De ruiter liet dadelijk het paard opzij gaan, en toen hoorde hij de stem van de mierenkoning die dankbaar riep: „We zullen het niet vergeten en zullen het je vergelden.”

Hij zette zijn reis voort. De weg liep door een bosch. Daar zag hij een ravennest; de oude raven waren juist bezig hun jongen uit het nest te gooien. „Er uit met jullie, galgenbrokken!” riepen ze, „Jullie eten almaar door, je bent niet te verzadigen en wij kunnen niet meer aandragen. Jullie zijn nu groot genoeg om zelf je voedsel te zoeken.”

De ongelukkige jonge raven lagen op de grond met hun vleugels te fladderen en riepen: „Ach, wij arme hulpeloze schepsels; we kunnen nog niet eens vliegen en hoe kunnen wij dan ons zelf voeden? We zullen nu wel van honger moeten sterven!”

Toen hij dat hoorde, steeg de goede jonge man weer van zijn paard en keek overal rond naar voedsel voor de jonge raven, maar vond niets. Ze klaagden zoo droevig, dat hij geen andere raad wist dan met zijn degen zijn paard dood te steken; nu konden de vogels zich aan dat lichaam verzadigen. De jonge raven kwamen aangehipt, ze aten zich dik en riepen: „We zullen het niet vergeten en zullen het je vergelden.”

Nu had de jonge man geen paard meer om te rijden en moest hij zijn eigen beenen gebruiken. Hij liep dapper verder en kwam ten laatste aan een groote stad. Daar was het druk en rumoerig op straat; de menschen liepen elkaar te verdringen. Door de menigte kwam een heraut te paard gereden, blies op een horen en maakte bekend: „De koningsdochter zoekt een gemaal; maar ieder die om haar hand wil dingen, moet eerst een zware taak volbrengen; gelukt hem dit, dan mag hij de prinses trouwen, maar gelukt het hem niet, dan heeft hij zijn leven verbeurd.”

Er waren vele aanzienlijke jonge mannen, die de kans ge-
waagd hadden, maar het was niemand gelukt en allen hadden
het leven verloren.

De jonge man kwam langs het paleis van de koning en daar
zag hij de koningsdochter voor het venster zitten. Zoo schoon
was zij, dat de jonge man geheel door de schoonheid verblind
was en alles wilde opofferen om met haar te trouwen. Hij
dacht niet meer aan gevaar, maar meldde zich bij de koning
aan, dat hij de proef doorstaan wilde.

Aanstonds werd hij naar buiten geleid, naar de oever van de
zee, en daar werd voor zijn oogen een gouden ring in de gol-
ven geslingerd. De koning beval hem die ring van de bodem
der zee weer naar boven te brengen, en hij voegde er bij: „Als
je zonder de ring boven water komt, dan zal je telkens weer
in zee gegooid worden tot je verdrinkt.”

Het was wel een harde proef, en alle omstanders hadden
medelijden met de frissche knappe jongeman; ze konden niet
aanzien, dat hij verdrinken zou en gingen heen. Zoo stond
hij alleen aan de oever en overdacht wat hij doen zou. Daar
zag hij opeens drie visschen zwemmen, en hij herkende dade-
lijk zijn drie vriendjes wie hij een poos geleden het leven had
gered. De middelste van de drie hield een schelp in zijn bek

en legde die op het strand aan de voeten van de jonge man neer; en toen deze de schelp opnam en hem openmaakte, zag hij de gouden ring daarin liggen.

Vol blijdschap bracht hij hem aan de koning; hij verwachtte nu niet anders dan dat hij de beloofde belooning ontvangen zou. Maar de trotsche koningsdochter had gehoord, dat de jonge man geen prins was, maar dat hij kamerdienaar aan het hof was geweest, en met iemand van zooveel lager geboorte wilde zij niet trouwen. Hij moest eerst een tweede taak vervullen, beval zij, en ze besloot die taak zoo moeilijk te maken dat hij die nooit zou kunnen volbrengen. Ze ging in haar tuin en strooide zelf tien zakken vol graankorrels in het gras. „Die moet hij morgen, eer de zon opkomt, verzameld hebben,” zeide zij; „er mag geen korrel aan ontbreken.”

De jonge man ging in de tuin op een bank zitten om na te denken hoe hij die reuzetaak zou kunnen volbrengen. Hij kon maar niets verzinnen en werd heel bedroefd, omdat hij nu de volgende morgen ter dood gebracht zou worden. Zoo ging de nacht droevig voorbij, maar toen het eerste daglicht in de tuin viel, zag hij dat de tien zakken alle netjes gevuld naast elkaar stonden: er ontbrak geen korreltje aan. En nu zag hij ook hoe dat gebeurd was. De mierenkoning was met zijn duizendtallen mieren die nacht aangekomen en de dankbare dieren hadden ijverig alle korreltjes verzameld en naar de zakken gesleept.

Toen de koningsdochter 's morgens zelf in de tuin kwam om te zien wat er van de proef was terechtgekomen, zag ze tot haar groote verbazing dat de jonge man zijn taak volbracht had. Maar zij kon haar trots toch nog niet bedwingen en ze zei: „Al heeft hij ook die beide proeven goed afgelegd, toch zal hij niet eerder mijn gemaal worden voordat hij mij een appel van de levensboom gebracht heeft.”

Dat was een heel moeilijk geval, want de jonge man had nooit van de levensboom gehoord en wist

niet waar die groeide; maar hij voelde zooveel liefde voor de koningsdochter, dat hij besloot net zoolang te zoeken als zijn beenen hem dragen wilden, hoewel hij niets geen hoop had om die boom te vinden.

Zoo trok hij op weg. Hij was reeds drie koninkrijken doorgezworven en nog niets dichterbij zijn doel gekomen, toen hij op een avond in een woud kwam. Hij was heel moe en wilde gaan slapen, en ging onder een boom op het zachte mos liggen.

Daar hoorde hij plotseling een geruisch in de takken, en een gouden appel viel in zijn hand. Tegelijk kwamen drie raven aangevlogen, ze gingen op zijn knie zitten en zeiden: „Wij zijn de drie jonge raven, die je van de hongerdood gered hebt. Toen wij groot geworden waren en hoorden dat je de gouden appel zocht, zijn we over de zee gevlogen tot aan het eind van de wereld; daar staat de levensboom en van die boom hebben wij de gouden appel voor je gehaald.”

Wat was de jonge man blij! Vroolijk ging hij met de appel in zijn zak naar de koningsdochter terug en gaf haar de gouden vrucht. Zij wist nu geen uitvlucht meer te bedenken om van het huwelijk af te komen, en dat wilde ze eigenlijk ook niet, want ze begreep dat er zoo geen tweede man op

Maar zij kon haar trots toch nog niet bedwingen

de wereld was. Dus deelden zij de levensappel en aten die samen op. Toen werd haar hart met liefde voor hem vervuld; ze hielden een prachtige bruiloft en leefden lange jaren samen in onverstoord geluk.

Sprookjesboeken van Vader Haas

NAVERTELD DOOR FELIX ORTT MET PRENTJES VAN JAN WIEGMAN
ZESDE BOEKJE
UITGAVE VAN HAAS' AZIJNFABRIEKEN N.V.
— — — HAARLEM — — —

Sprookjesboeken van Vader Haas

ZESDE BOEKJE

Sprookjes van Grimm, voor de kleintjes naverteld

DOOR

FELIX ORTT